

רב"ט שרון עופר

2293201

בן חנה ואליהו

נולד ב- כ"ה בכסלו תשי"ח 2.1957

התגייס לצה"ל ב- 4.8.1976

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- כ"ה בתמוז תשל"ז 10.7.1977

בעת מילוי תפקידו.

שרון עופר,

בן אליהו ז"ל וחנה. נולד ביום כ"ה בכסלו תשי"ח (16.12.1957) בחדרה. למד בבית הספר היסודי ע"ש 'אחד העם' שבעיר. אחרי כן למד בבית הספר המקיף 'רודמן' שבקרית ים. עפר היה רודף צדק. עקשנותו בתחום זה גרמה לא פעם לחיכוכים בינו לבין מוריו, אך עם זאת היה אהוד עליהם בזכות אופיו. הוא היה בחור נבון ובמזגו העליז התחבב על הסובבים אותו. את מרצו הרב שיקע בעיסוק הספורט - בענפי הכדורגל והכדורסל - והיה חבר בנבחרת בית ספרו. עפר היה חבר בכמה תנועות נוער. תחילה הצטרף לתנועת הנוער 'מכבי' ולתנועות 'הנוער העובד והלומד', אחרי כן, כשעברה משפחתו לקרית מוצקין הצטרף לתנועת הנוער 'מחנות העולים'. הוא היה אדם חברותי, וחוג מכריו וידידיו היה גדול מאוד. הוא אהב לטייל ברחבי הארץ, לבלות במסיבות ולהשתתף במופעים ובאירועים חברתיים. מעולם לא ויתר על הזמנות לבקר ידיו, לנסוע למקום מרוחק או לסעוד במסעדה חדשה ומעולה. אוהב חיים היה עפר והדריכה אותו השאיפה למצות מן החיים את כל הטוב האפשרי. בבית התנהלו חיי המשפחה על מי מנוחות ועפר עזר תמיד לאמו ולאחיו והיה להם ידיד נפש.

כשהיה בן 11 נתייתם מאביו. הוא התבגר במהירות וחש באחריות הרובצת עליו בדאגתו לאמו ולאחיו הצעיר; אחיו הבכור היה אז חייל בצה"ל, וכך הפך עפר לראש המשפחה. כעבור זמן נישאה אימו בשנית, וכשחלה אביו החורג, שהיה קבלן בניין, מילא עפר את מקומו. הוא נהג קבלן ותיק ורגיל על אף גילו הצעיר, והשקיע בעבודתו הרבה עמל ויזע. עפר התכוון לנסוע לחוץ לארץ אחרי שחרורו מצה"ל ועד למועד גיוסו לצה"ל ניצל את הזמן, כדרכו, לטיולים, למסעות ולפגישות חברתיות.

עפר גויס לצה"ל באוגוסט 1976 והושם לחיל החימוש. לאחר הטירונות ולאחר שהשתלם בקורס מכונאי נגמ"שים, ביקש לעבור לחיל קרבי והתנדב לגולני. הוא נשלח לסיירת והוכיח כישרון ומסירות רבה לתפקידו. הוא לא התלונן מעולם ושאף להיות ברבות הימים קצין בצה"ל. כאשר פורקה הסיירת, למגינת לבו, הועבר עפר לגדוד אחר והשתלב בחברה החדשה במהירות. במשך שירותו הצבאי היה מוכן לנסוע שעות רבות כדי להגיע הביתה. ולו לשעות מספר, כדי ליהנות מאוירת הבית וכדי לפגוש בחבריו.

ביום כ"ה בתמוז תשל"ז (10.7.1977) נפל עפר בעת מילוי תפקידו. הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי שבחדרה. השאיר אחריו אם ושני אחים.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "עפר היה איש מקצוע טוב, שאהב את עבודתו ואת חבריו ליחידה. הוא היה אהוד ומקובל על החיילים ועל המפקדים, וחסרונו יורגש היטב ביחידה, הם משום שאבד לנו איש מקצוע טוב והן משום שהלך מאתנו חבר מסור ונאמן".

דרך הקרבות
של חטיבת גולני

ארוכה. עקובה מדם וקשה היא "דרך הקרבות של החטיבה": עשרות אתרי קרבות. מאות פעולות ומבצעים ואלף ומאה חללים: הם עדות נאמנה ומכאיבה למורשת הקרב. להיסטוריה הצבאית. לפעילות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מבין רבבות יוצאי החטיבה, הזכרים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שירותם הסדיר, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה! כל תקופת שירותם הייתה ב"אימון ובשגרה". לאלו שבסבב שנתי קבוע היו "עולים לקו" "יורדים לאימון", יוצאים ל"רגילה" ל"נופש" ול"תעסוקה": לאלו שלא נטלו חלק בקרב. וגם לא עברו את הגבול באיזו חדירה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וכל שירותם הצבאי היה מבטיש לבטיש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש...

רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים; בימי תש"ח. "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים; במלחת ההתשה ובמדרסים, במבצע ליטאני או של"ג במלחמת לבנון או ב"שטחים": אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים: על סיור בוקר, וה"סיור האלים", על התצפית והמארב, על נווט הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחוה, ותחושת ההשת"יכות והגאווה, בפלוגה, בגדוד ובחטיבה!

הם זכרים היטב. כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"ח הסמל והרס"ר, את ה"מאהל" והשמירות, ההמתנה וה"שמועות", את הכוננות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"ציאות"... כולם לקחו עמם עם כל הזיכרונות את ה"קייטבג" הפק"ל והתד"ל, שק שינה מדים ודרגות, אפוד מגן, שש-בש, קסדה ואין ספור חוויות...

על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים, מריצת לילה, מחסע מחטאות, מעשרות אימונים: אימון "יבש" ו"רטוב", אימון פרט ואימון החטיבה, אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה, ביעד מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר... אימון בנגב, בגליל או ברמה, אימון בשת"פ עם שריון, תותחנים או עם הנדסה... מעבר שדות מוקשים ולימה בתעלות, לחימה בצוות קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור קל, מימיה ורימונים, או עם חגור מלא, "חגור פילים" וקפל"ד, עם שכפ"ץ ופאוצ'ים ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי: "עוזי", "סטן", "ציכ", "אפ-אן" ו"גליל", עם מגל"ד ומק"כ, "בזוקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי הלחימה... כי להיות ב"גולני" פירושו להתאמן עם כל הנשמה ולשאת בגאווה את ה"כומתה החומה"...

להיות ב"גולני" פירושו להיות נהג או טבח או פקידה, בסירת ב"עורב" בפלוגת הקשר, פלוגת ההנדסה, או ב"מפקדה": להיות ב"גולני" פירושו להיות חובש, אפסגאי, שג או קשר להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ר"... להיות בגולני פירושו לרוץ כמו מטורף, עם חגור מלא וכובע פלדה, ב"זים ספורט", או במסע, ל"הכרת החגור" ואו ל"קבלת הכומתה"... להיות בגולני פירושו גם לעמוד דום "כמו חייל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה", במסדר המפקד, ובמסדר יציאה: טקס ההשבעה, וטקס קבלת הכומתה, טקס סיום קורס מ"כים או קצינים, ומסדר סיום של תקופת האימונים, וטקס זיכרון שנתי לכל החללים... להיות ב"גולני" זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של "אימון ושיגרה"...

תפקידו הקודם של עפר בתור איש חימוש

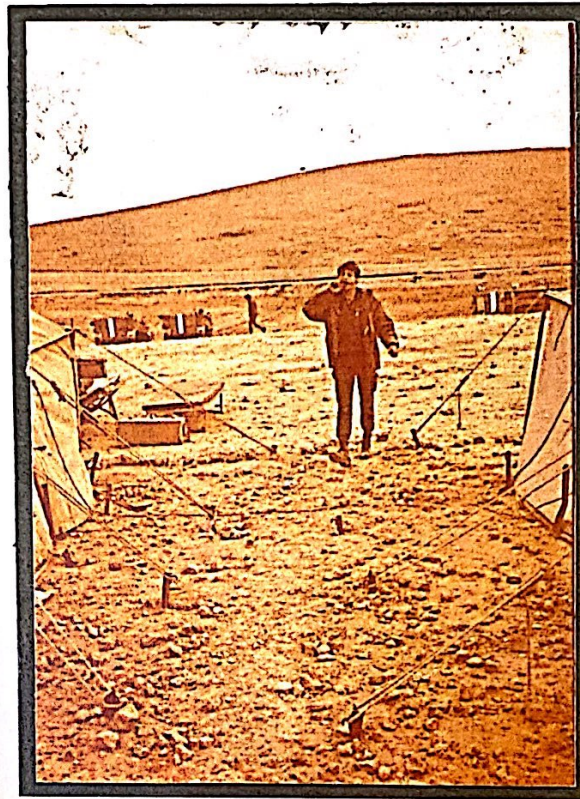
עם השנים, בעקבות קליטת כלים חדשים ופיתוח הטכנולוגיה, חיל החימוש התחיל בהכשרת קבוצה של אנשי חימוש מיומנים ובעלי ניסיון. הכתובת למימוש מטרה זו: בית הספר של חיל החימוש.

ייחידה זו הייתה בית היוצר והבסיס לכושרה הטכני של מדינת ישראל כולה ומוקד הבטחת לחימתו וניידותו של צה"ל" אמר שמעון פרס בזמנו כשר הביטחון. אל בית הספר מגיעים חיילים לאחר הכשרתם הראשונית בצבא, במסגרת הטייונות, חיילים שרכשו השכלה טכנית מעולה בבתי הספר המקצועיים והתיכוניים המובחרים. חיילים שלמדו יום אחד בשבוע במסגרת החניכות ואף כאלה שלא למדו כלל.

"אנו מבשירים את אנשי החימוש להיות תחילה חיילים ובני-אדם ורק אחר כך אנשי מקצוע" אומר מפקד בית הספר ומבדיר כי בית הספר עוסק בין היתר גם בהכשרת בני גווער רבים בין כתליו, כדי שאלה ייקלטו במהרה בחיל החימוש.

תמונות בשירות הצבאי

עם חברו לפלוגה

הראי א'צה יופי
שרצ בר' סג'ו
שנה צה 2 צעק בא'פ
והפ'ק ט'ה 23

הראי א'צה א'כס
שצק לאח'קים
שנה צ'מים היה ש' ק'צק
ועכ'יו הלא שנה פ'ר'ים.

אל מ'ס'ול נצ'רי, אל מ'ס'ול
י' פ'ר'ים ש'נ' ח'ל'ול
י' פ'ר'ים ש'נ' אין-ס'ול
נ'ל'נים ב'מ'ע'ת'ה.

הראי מ'ה הש'יר ש'ס
שנה ק'צ'ים הלא נצ'רי
שהיה ע'ל 2 ק'ל
ועכ'יו הלא שנה ח'ר'ים.

הראי מ'ה ה'ל'בן
נצ'רי, צ'ה שנה ב'ל'ים
ש'ע'ל'יו הפ'ט לא'בן
א'כ'נו 2 פ'ר'ים.

קטעים מתוך חוברת לזכרו

כומתה חומה

אמש ברחוב, ראיתי מרחוק
כומתה חומה בולטת בגובהה
חייל הגיח מאי-שם, תרמיל על שכם ו"גליל" ביד.
בהליכתו דימיתי לראותך -
רטט בלב, פעימה מהירה,
ומיד בלא הסוס - נשאתי רגלי אחריו,
רצות ממהרות להשיג את החייל
בעל הכומתה החומה, כומתת "גולני" הידועה
משעצרתי ראיתי כי הוא אחר.
"סליחה", גמגמתי, "אולי אתה מגדוד 12?"
"לא", ענה החייל, "אני מ-13, אבל אני מכיר גם מ-12."
"כן", אמרתי, "גם אני הכרתי שם מישהו..."
"שלום", אמרתי, "שמור על עצמך חייל" ברכתיו,
ופניתי ללכת, והוא פנה והתרחק...
ואני - שתי דמעות זולגות בזוית העין,
ראיתי כומתה חומה מתרחקת והולכת
כאותה כומתה שהלכה מעמי

מכתב הספד מפי מפקד היחידה

צבא הגנה לישראל

יחידה 3000 צה"ל

סומען: - א. - 332

17 וול. 1977

לרבדג משפחה שרון - ונספח

עבר, הצטלף ליחידתנו לפני זמן לא רב -
אך למרה טל הכרעה הוטה.

עופר היה איש מקצוע טוב שאהב את סבובת
ואהב לעבוד עם חבריו.

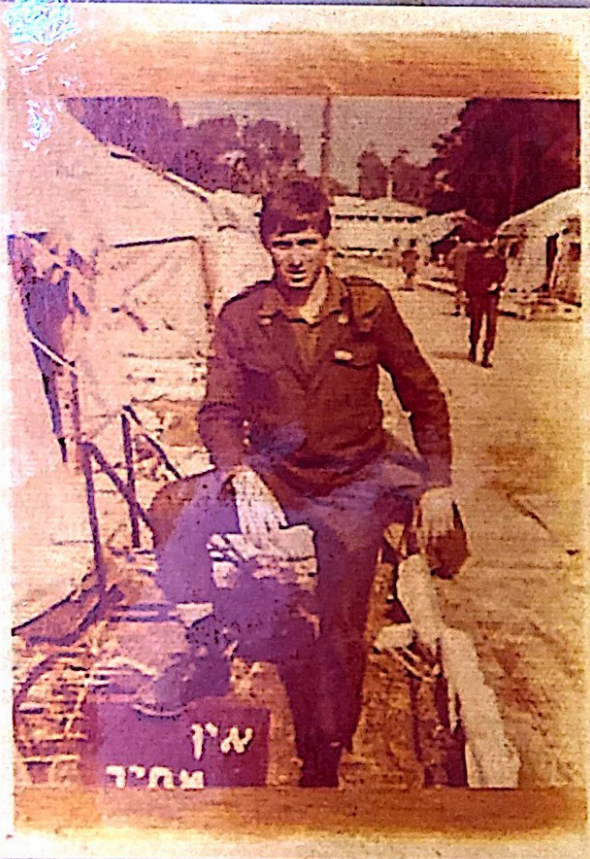
עבר היה אהוד ומקובל על החיילים והמפקדים
כאחד וחסינו יורגש בחינה - הן משום שאהב
איש מקצוע טוב והן משום שהלך מאתנו חבר
וסור אנא.

בירצני לנפשו, שאלה הדברים האלה
מצטנפים וחבריו והפקדיו בחינה הקודמת.

קבלו נא תנחומי.

פאלי: רבי סמן אלוף
משקד פיתוח

ואני רואה אותם באים ובאספים בהמונים -
 הורים שכולים, בני משפחות, קצינים וחיילים...
 צביטה בלב, הרגשת מועקה ועינים דומעות.
 עיני מחפשות שתי עינים ירוקות ומחיכות
 המביטות בי בחיבה מתחת לפומתה החומה
 כאותן שתי עינים שכבו והלכו מאתי לכלי שוב
 והותירו כאב של שכול, געגועים לאין ולב עצוב.
 ואני שומעת את השירה, הנגונים והדברים הנאמרים
 ועומדה דום בדקת ההתייחדות עם כל הבאספים -
 וגאה מאד במשפחת גולני שלי הגדולה
 ובאלפי הבנים שנפלו למען תקומת המדינה
 ויודעת שאני אחת מני - כזאת קטנה.
 אך אלני מוצאת בזה כל בחמה...
 כולי הערצה והערכה לטכס המרגש והמרשים
 ונושאת תפילה בלב לאל שבמרומים: -
 שיהא בי הכוח להמשיך ולשאת הכאב בדממה
 ולבוא שוב לטכס הזה בשנה הבאה...

נפרדים...

ה' ק' ד' מ' ה'
=====

כל מה שנכתב פה בשורות וביניהן
מוקדש לזכרו של בני עופר
שבעת נפלו בצהל טרם מלאו לו עשרים חורפים
כאיש חמוש התנדב לסירת "עורב" ב"גולני"
לתנאים של שדה, רוח קרב, ואמונים מפרכים,
צעיר עליז נמרץ וחייכן
דינאמי, טוב לב, מסור ובאמן.
אהב לזלול, לרקוד לטייל ולבלות בנעימים
עם המון בנות וכל החברים,
הוא רצה לחבוק עולם
ולהנות עוד ועוד עם כולם,
כי פעמה בו תחושת גורל
אותה, בטא במצב רוח אומלל -
כי בצהל יתקפד פתיל חייו
כיון שמלאך המוות - אחריו.
ואכן עם כוא האסון
נגזר עלינו האוהבים לכאוב ולסבול
וכך הצטרפנו אל משפחת השכול.
זר יקרא זאת לא יוכל לחוש
את הכאב העמוק, הסבל ורגעי היאוש,
החסרון, הגעגועים, התסכול והתוגה
ולהמשיך את החיים - כאם שכולה . . .

חנה שרון

אני חולך לבבות לך
תהיה חזק למעלה
געגועי
כמו דלתות שנפתחות בלילה

לנצח אחי
אסור אותך תמיד
ונפגש בסוף
אתה יודע
יש לי חברים
אבל גם הם כבים
אל מול אורך המשגע

וכמו הגלים אנחנו מתנפצים
אל המוח אל החיים

שעצבים הולכים לים
לכן הים מלוח
זה עצוב
שלהחזיר ציוד אפסוד
לא געוע

לנצח אחי
אסור אותך תמיד
ונפגש בסוף
אתה יודע
יש לי חברים
אבל גם הם כבים

ה א ו ב ד ו

בני נפל בתשל"ז - לעולם לא ישוב,
בלבי מכרסם הכאב, ומאוד לי עצוב.
עוברות חולפות השנים, פחות בוכים
אך מרפא אין לכאב הגעגועים
לעולם לא אשמע קולו
ולא אראה עוד דמותו
לא אזכה להביאו לחופה
ונחת מנכדים - לא אדע.
נותרו עמי מזכרות ותמונות
מצבת-האבן וימי האזכרות,
ורק בחלום לילה - הוא ממש לידי
ואני אז בוכיה לבדי לבדי.